

[Alfred Jensen.]

hed, burde tages op til løsning nu. Der er ingen grund til, at der skal forhandles om det i flere år, så kommer der måske ikke noget resultat ud deraf, og om en tre, fire, fem år, måske længere frem i tiden, kommer man så i tanker om, at det måske var det bedste, om man fik fastslået i lovgivningen, at der skal ydes en beskyttelse mod enkeltmandsafskedigelse. Arbejdsforholdene er af en sådan beskaffenhed, både hvor der er kollektive overenskomster, og hvor disse ikke findes, at der tiltrænges foranstaltninger, og hvis der overhovedet skal være nogen mening i at tale om at sikre foreningsret og retten til at få kollektive overenskomster, retten til at sikre det enkelte menneske mulighed for at påtale overgreb og sætte sig til modværge på arbejdspladsen, må man træffe foranstaltninger enten af den art, vi har foreslået her, eller lignende. En ændring af det foreliggende lovforslag er vi villige til at overveje, men foranstaltninger fra statens side er absolut nødvendige.

(Kort bemærkning).

Lindberg: Jeg synes, det ærede medlem hr. Alfred Jensen er ulogisk, når han siger: Hvad skal organiserede arbejdere gøre med hensyn til aktionsret på områder, hvor der ikke findes en organisation? Man kan vel ikke stå i en organisation, hvis der ikke findes nogen!

Hvad tillidsmandsreglerne angår, vil det efter min mening være meget vanskeligt at arbejde med tillidsmandsbeskyttelsesregler i overenskomsterne, samtidig med at man går lovgivningens vej. Jeg tror nok, det ville blive noget forvirret. Jeg ville foretrække, at man opbygger tillidsmandsbeskyttelsesreglerne i overenskomsterne fremfor at få en sådan lov, hvorefter det faktisk aldrig vil være muligt at bevise, at der foreligger organisationsforfølgelse, eller om der foreligger andre grunde til at afskedige tillidsmændene, således at der slet ikke kan blive nogen påtaleret.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Angående aktionsretten har jeg talt om de tilfælde, hvor der ikke var orga-

nisation, og hvor der ikke kunne skabes enighed om en fælles optræden overfor et firma, og det drejede sig oftest om tilfælde, hvor man kaster fagforeningsfolkene ud. De, der bliver tilbage, er jo ikke interesseret i at få den samme skæbne som de afskedigede, og det er det spørgsmål, jeg har rejst. Derfor nytter det ikke, at det ærede medlem forsøger at glide udenom og sige, at jeg var ulogisk, det var jeg absolut ikke; jeg var ganske logisk.

Så blev det sagt, at hvis man vedtog et forslag af denne art, ville det blive vanskeligt for organisationerne at forhandle om en forbedring af tillidsmandsordningen. Jeg takker for den erkendelse, at tillidsmandsordningen bør forbedres, men hvorfor skulle det være umuligt? Vi gennemførte en ferielov. Det forhindrede ikke De samvirkende Fagforbund i at forhandle om at få tre ugers ferie. Det var ganske let at komme til at forhandle om, og det lykkedes også at få en overenskomst om en bedre ordning, end loven foreskrev, og bagefter ændrede vi loven. Det vil altså sige, at der er ingen som helst begrundelse i det, det ærede medlem har sagt, for at afvise vort forslag. Der kan arbejdes for en bedre tillidsmandsbeskyttelse ude i organisationerne, samtidig med at man har en lov. Herigennem sikrer man en bedre beskyttelse nu og også fremefter.

Derfor må jeg anmode tinget om at tage mere velvilligt på forslaget, end de forskellige ordførere har givet udtryk for her i dag. Jeg håber, at den dag ikke er fjern, da man erkender, at foranstaltninger af denne art må til, og hvor man kommer med et forslag, der sikrer den jævne mand frihed på arbejdspladsen, for det nytter ikke noget, at man har politisk frihed, hvis man ikke har ret til og mulighed for at optræde som et frit og rankrygget menneske på arbejdspladsen. Det har man i virkeligheden ikke i øjeblikket.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Lindberg: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til det udvalg, som tinget har nedsat angående forslag til folke-